

кахме да посрещнемъ генерала Гурко, но никой не иде. Минава се день, два, петъ . . . Чуваме топове гърмятъ къмъ Стара-Загора — биятъ се заедно руски войски и българскитѣ опълченци съ голѣмата войска на Сюлейманъ паша. Подиръ нѣколко дни се научихме, че руситѣ се върнали чакъ на Шипченския проходъ, че турцитѣ влѣзли въ Стара-Загора, избили много българи и запалили града . . . Цѣлото Старозагорско поле пламнало. Българитѣ напускали селата си и бѣгатъ, както могатъ презъ Балкана въ северна България. Турцитѣ палятъ селата. Калоферъ гори. Ето една голѣма башибозушка орда приближава до Карлово. Всички очакваме кланета и пожари. Нѣколко добри турци и българи се съгласяватъ да пазятъ града. Ако идатъ руси, българитѣ да излизатъ напредъ и да искатъ защита за турското мирно население; ако идатъ башибозуци, да излизатъ турскитѣ голѣмци, и тѣ да искатъ защита за българитѣ. Но турскитѣ башибозуци и българскитѣ възстаници не послушаха никого. Съгласието между българитѣ и турцитѣ въ Карлово се развали. И тогава? Тогава башибозуцитѣ, които бѣха много и силно въоръжени, нахлуха на 17 юлий въ града презъ Араповския мостъ и започнаха да убиватъ всѣки срещнатъ българинъ по улицитѣ. Дигна се писъкъ и ревъ. Земята се облѣ съ кръвъ. Хората се изпокриха изъ изби, по тавани и въ скривалища. Настѣпва здрачъ и пушканията поспрѣха. На другия день, 18 юлий, черкези и башибозуци отново налитатъ отъ разни страни по българскитѣ махали, убиватъ наредъ мъже, жени, деца. Народътъ се втурна да се скрие въ дветѣ каменни църкви. Турцитѣ заминаватъ за Сопотъ, родното село на поета Ив. Вазовъ, и го запалятъ. Народътъ отъ Сопотъ бѣга въ Балкана. Вечеръта черкезитѣ се върнаха пакъ въ Карлово, ала не посмѣха да запалятъ града. Тѣ препускатъ по улицитѣ, гърмятъ и убиватъ всѣки показалъ се българинъ. Така нѣколко дни градътъ бѣ кланица за бъл-